

Останало е сред нашите племена в стъпка. Всичко вирне и смело ще се олее от-
нове в великия сърд на българите! После ще мислим за обещаните
обещаните ни от векове царство! Главното е, помни нали, според ЛАО ДЗХ, да се
запази спокойствие! Без извързане! Който знае мярка - няма неудачи!

Гласът на Ирнак внесане бе станал резък и заповеднически.

Хан извига прекълптя. Той почувствува неизбежния съдбовен разрыв.

- Ирнак! Ти ще ми декараш 20,000 стрелци за похода който предприемам
заедно с гетския вожд Вигила против императора изменник. Защото когато
почнахме похода заедно с византинците против готите на Теодомир и шведите
загубихме бой саме поради измената на Константийopol! *И ти заети*

Младият син на Атила поклати глава, отнове се поклони. *Сълзи и сълзи*

- Животът ми е във външта ръце, хан извиги! *Но и не външни* Аз няма да ти пратя 20000
български стрелци. Аз този път няма да се бия. Ние все още имаме дегевор с
Византия и аз не желая първи да го наруша!

Денгизих хвърли последния си коз:

- А ако Аспар работи - наша полза?

Ирнак трепна. Наведе чело в кратко колебание. И отнове поклати глава:
Гласът му беше бавен и съдбовен:

- На аланите не вярвам. Те винаги са ни мамили.

- Сега, обаче - не. Имам уверения.

- Сбегем, хан извиги! Ти залагаш главата си, братко. За последен път те моля:
не скъсвай дегевора с Византия! Сбегем!

Ирнак почака, *жестът*. Не получи никакъв отговор. *Поклони се три пъти.* *И ти заети*
си. Препусна към пътя, откъдето бе дошел. *При гърб* *Земят му потърза*
затрясък в изгревъчните хълми *засенчено небо* → *и изгревък*.

Вечерта хан извиги преряза сандъчето с най-скъпите си вещи. Намери една релка
ргмент. Разви го и прочете:

"Мъдрецът започва винаги великото дело с малкото. Деветокатната кула се
строи от приземието. Хилядостъпните пътешествия се начева с първата крачка.

Замисли се. Прехапа устни. Педири с очи през редовете и предълхи: